ANDAI

andai - prv. anądien,
anąsyk: A. smarkiai lijo

REDAKTORIŲ ŽODIS

Andai man – tiesiog magiškas reginys. Teko išradinėti ratą, pilti iš tuščio į kiaurą, juoktis iš juodo puodo, ateiti nei nuogai, nei apsirengusiai, bet svarbiausia – tiek daug licėjiškos dvasios pripilti į puslapius, slystančius pro skaitovo pirštus, švytinčius prie žibalinės lempos. Tikiuosi, jog mūsų ilgai apmąstytos, rašytos ir tobulintos rubrikos praskaidrins mokslų iškankintas smegenis – gal netyčia surasite save, o gal net gyvenimo prasmę? O jei gūdų ir šaltą žiemos vakarą norėsite žmogiško prisilietimo, ištikimai lauks skelbimų skyrelis! Nepykite, jei kas ne taip, mes kaip Kaunas – augam... Ir kaip sakiau savo rašytojams kiekvieno susitikimo pabaigoje – apkabinu.

AGOTA

IEVA

Brūkšt, šast ir pripaišaliojom. Pieštuką šįkart laikėm tryse – dar neišlindo raštas už linijos! Čia būta daug daug žmogaus, o lygiai tiek pat ir klaidų (tiek raudonai, tiek mėlynai rašytų). Galbūt 100-ajame numeryje jau viena mažiau bus. Verskit, skaitykit, o pieštuką paliekam jums.

Dar *ANDAI* pasakas, dainas ir raudas kūrei –
Giedojai be gaidų, rašei be popierio,
Grožėjaisi laukais, šilais ir jūrom...
Praėjo tie laikai... Turi jau operą!

Jonas Aistis
„Ėjau laukais“

Iš tiesų – turime visą „operą“. Sakyčiau, kad ji skamba nepaprastai gražiai (žemai lenkiuosi visam *Andų* orkestrui). Jaukiam šaltam žiemos vakarui – kaip tik. Tad paklausykit, gal ir jums patiks...

AUSTĖJA

FM KIEMELIO INTERVIU

Danielė Ramanauskaitė
Emilija Kiškytė

Kokios muzikos kiekvienas klausote?

Matas: Dabar pradėjau klausyti daugiau indie muzikos, bet mano grojaraštyje dominuoja metalas. O dar lietuviškos muzikos klausau, irgi nemažai: G&G Sindikato, Solo Ansamblio. Bet aš atviras ir klausau, kaip sakiau, daug ko, nuo metalo iki pat klasikos, visko, kas man patinka.

Rytis: Mano muzikos skonis irgi nėra sukaustytas į vieną žanrą. Aš klausau repo, pastaruoju metu technūškės nemažai, roko daug klausydavau, seno ir naujo, metalo irgi. Kaip nuotaika užeina.

Naglis: Aš daugiausiai roko ir metalo, bet irgi nuo seno iki naujo – Arctic Monkeys, Cage the Elephant, Metallica, ACDC. Na, ir dar lietuviško repo (G&G Sindikato).

Matas: Čia tiesiog metalistų grupė. *visi juokiasi* Metalistų grupė ir Simonas.

Simonas: Jo, neleidžia man čia leist to, ko aš noriu. *visi juokiasi*

Almantas: O aš klausau tik geros muzikos ir gerų atlikėjų.

Simonas: Teisingai. Na, aš labiau prie hiphopo, repo linkęs. Jei išgirsit repą, tai 90 procentų šansas, kad aš paleidau, nes jie neleidžia.

Kokia pastaruoju metu išleista muziką patraukė jūsų dėmesį?

Naglis, išties didelis Arctic Monkeys fanas: Jokia.

Rytis: Tą patį per tą patį klausom.

Simonas: Naujas DJ Nevykėlės albumas. Jis tikrai neblogas. Ir šiaip visos hyperpop dainos yra labai underrated.

Kaip jūs nusprendžiate, kas leidžia muziką? Ar jau buvo pykčių?

Simonas: Buvo pykčių.

Matas: Tiesą pasakius, mes kalamės tiek daug mūsų chate, eik tu sau, ten yra visiškas vaikų darželis.

Naglis: Bet dažniausiai būna – kodėl nieks neleidžia muzikos, eikit paleist.

Simonas: Šiaip buvo pyktis ne dėl to, ką leist, o kaip nuspręst, kas leidžia.

Matas: Jo. Vienas sako pasidarom grafikus, kitas – ne, kas nori, tas leidžia... Ir va taip susipykom žiauriai lygioj vietoj. Bet dabar, kas prieina, tas leidžia ir kol kas taip, kad abu labai norėtų ir nepasidalintų, dar nebuvo. Kol kas viskas labai labai chill.

Kokį muzikos atlikėją (mirusį arba gyvą) pakviestum į vakarienę?

Rytis: Aš norėčiau su Marilyn Manson pavakarieniaut, visai įdomus žmogus.

Simonas: Aš tikriausiai rinkčiaus Lil Baby, nes vienoj dainoj jis panaudoja lyrics'ą „Wah, wah, wah, I'm the Baby". Man būtų įdomu sužinot, kaip jis sugalvojo šitą.

Almantas: Aš pakviesčiau Paulių Šukštą, nes jo kūrinys „Esu IId narys" [red. past.: ieškoti Youtube platformoj „Draugams Paulekas – Esu Šukšta"] tikrai gan gilus ir daug prasmės turi.

Simonas: Nuo viso kiemelio dar pasakyčiau, kad su KAWASAKKII JIGGA mums reikia susitikti. Jau buvom susitikę, bet per daug niekada nebūna.

Naglis: Tikrai galima su „druskyčių" kūrėju.

Matas: Aš tai susitikčiau su Till Lindemann, Rammstein vokalistu. Jis labai įdomus žmogus: mazochistas, piromanas, sadistas. Man būtų įdomu pabendraut su tokiu žmogumi. Taip pat jis augo Rytų Vokietijoj – visai įdomu, kaip ten.

Jeigu reikėtų vieną muzikos žanrą ištrinti iš egzistencijos, kurį pasirinktum?

Almantas: K-pop'as. *visi juokiasi*

Simonas: Teisingai.

Matas: Popsas. Nepernešu.

Danielė: Visą popsą ištrintum?

Matas: Visą. Arba tiesiog modernų.

Simonas: Bet jo, manau, visi vienbalsiai galim sutikti, kad K-pop'o nereikia. Be „Gangnam Style" nėra daugiau gerų dainų.

Almantas: Va. K-pop'as su išimtimi.

Ar galite būti tikri, kad tik kartais leidžiant gimtadienio dainas, neįžeisite žmonių, kurių gimtadienius praleidote?

Almantas: Ne.

Simonas: Mes nedarom jokios diskriminacijos. Tereikia pranešt. Čia kaip song request'as – mums pasako, kad kažkieno gimtadienis, mes paleisim jų norimą dainą. Vienu metu net bandėm per mikrofoną pasveikint, bet dėl techninių nesklandumų nepavyko, galbūt tai bus pataisyta ateity.

Almantas: Pataisyta.

Simonas: Tad jeigu kažkieno gimtadienis ir norit pasveikinimą daryt, mes galim padėt.

Ar ateityje planuojate įnešti į kiemelio veiklą daugiau naujovių? Koks yra, jūsų manymu, kiemelio vaidmuo licėjaus bendruomenėje?

Naglis: Mes esam reklamos kampanija. *visi juokiasi*

Simonas: Mes esam lengvai paperkami... Bet mes tikrai galvojam apie renginių darymą.

Matas: Ar mes dabar spoilinam? Bet kokiu atveju jau reikia greit daryt...

Simonas: Trumpai sakant... Yra idėjų naujovėms, idėjų, ką mes norime padaryti, dabar nenorim jų visų atskleisti.

Matas: Viena iš mūsų idėjų – mokytojų playlistai. Norime surinkti visų mokytojų mėgstamiausias dainas, suskirstyti pagal dalykus ir publikuoti mūsų Spotify profilyje. Atrodo kaip labai geras būdas ir mokytojus įtraukti į mokyklos gyvenimą, ir mokiniams pamatyti mokytojų pomėgius, muzikos skonį iš arčiau. Kaip kiemelis norime labiau įsitraukti į licėjaus renginius ir padaryti kiemelio rolę aktyvesnę licėjaus gyvenime, kad, kai ateis laikas mus pakeisti, išties vyktų kova dėl šitos vietos.

Kaip jūs sudarėte savo komandą? Kodėl toks pavadinimas?

Naglis: O koks pavadinimas mūsų?

Choru: Draugai iš Paryžiaus.

Simonas: Na, yra tokia daina, Fellas in Paris...

Naglis: Draugužiai Paryžiuje. Irgi kontroversiško žmogaus šiais laikais.*Kalba apie Kanye West*

Simonas: Labai sunkiai galvojosi tas pavadinimas, man atrodo.

Almantas: Dvi minutes...

Matas: O kaip kūrėsi? Na, šiaip tai viskas prasidėjo nuo jūsų trijų. *rodo į Simoną, Almantą, Rytį*

Almantas: Čia mūsų turbūt nuo antros klasės svajonė. Ar nuo pirmos?

Simonas: Nuo pirmos. Kai mes leidom „Mo Mamba" kiekvieną pertrauką.

Almantas: Muzika visada buvo mumyse. Visada svajojome užaugti ir pasiekti tą kiemelio lygį, kad iš paprastų klasės atlikėjų taptume mokyklos muzikos skonio reprezentacija.

Almantas: Čia įrodymas, kad svajonės tampa realybe.

Matas: O paskui taip gavosi, kad trečioje klasėje prisišliejau aš. Ir paskui mums trūko žmogaus, tai Naglį paėmėme *visi juokiasi*

Simonas: Ne ne, mes su Nagliu suvaibinom šią vasarą. Važinėjome kartu dviračiais ir taip gavosi.

Matas: Taip taip, čia for the jokes.

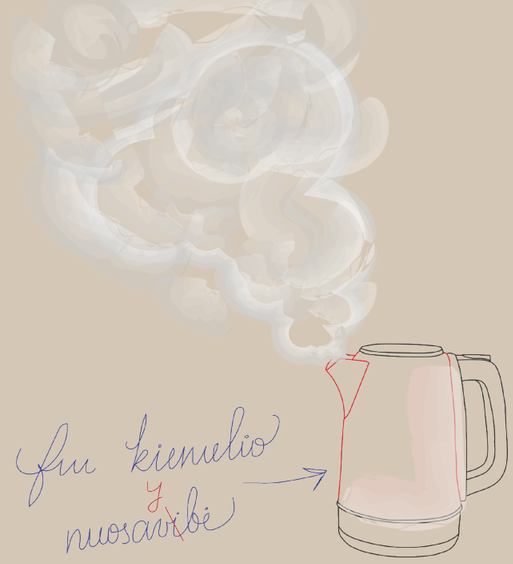

Ar jūs sieksite atnaujinti kiemelio kambariuko dekorą?

Simonas: Mes pakabinom „Uno" kortą iš Krikštynų.

Matas: Dar ženklas yra kažkur.

Simonas: Ženklą mes nuvogėm iš Šimtadienio.

Naglis: O ateityje laukia galimai kontroversiškas addition'as – virdulys.

Matas: Jo, mes praktiškumo pridėti norim. Dar yra memukai užkabinti ant durų.

Almantas: Bet licėjaus dvasią ir tą dvidešimties kartų istoriją tikrai paliksim.

Simonas: Ai, dar bulvė yra ant drakono.

Emilija: Jau palaidojot viltį įsigyti šaldytuvą?

Simonas: Mes pamąstėm, kad nėra praktiška. Ką mes į jį dėsim?

Almantas: Nežinau, tu vienas pamąstei. *visi juokiasi* Aš tai vis dar už.

Simonas: Kur ir ką mes į jį dėsim?

Matas: Va dabar nepabaigtus pietus galėtų Almantas palikti.

Simonas: Geriau šiukšliadėžę įsigytume. Jei kas iš skaitytojų norite paaukoti šiukšliadėžę...

Almantas: Aš savo maisto šiukšliadėžėj nelaikau.

Kodėl susikūrėte savo atributiką? Kokia jūsų dizaino idėja?

Rytis: Aš manyčiau, jog pasidarėme maršk inėlius, kad sutvirtintume komandinį vaibą, kiemelio dvasią.

Almantas: O dizaino idėja kilo pagal tai, kokį šriftą ir užrašo dydį panaudoti reiktų, kad maikutės kaina gautųsi geriausia. *visi juokiasi*

Matas: O tas kiemsargis, tai... tiesiog visad sakėme, kad mes nauji kiemsargiai, kiemsargiai, kiemsargiai... Ir tada tu radai tas maikes.

Almantas: Aš jų neradau, aš jas sukūriau.

Matas: Atsiprašau, atsiprašau.

LICNARNIJA

O KAS SLEPIASI UŽ SPINTOS: RUGSĖJO 1-OSIOS UŽKULISIAI

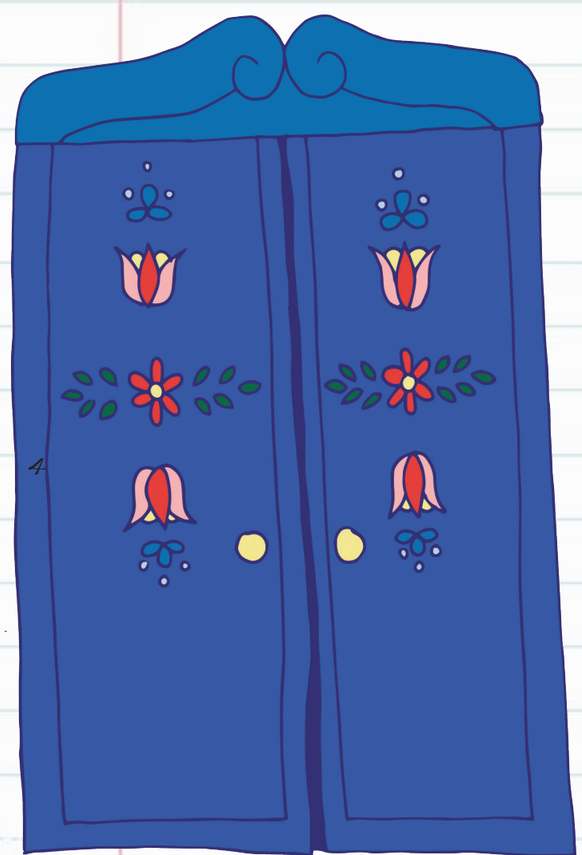

Viktorija Kiškytė

Gerda Vilkišiūtė

Kelionė per Niujorką į Brodvėjų? Ar per bundančias sostinės gatves į Vilniaus licėjų? Sunku pasakyti, kas buvo tikra, o kas iš filmo tą nepamirštamą rugsėjo 1-osios rytą, bet viskas prasidėjo nuo bigudukų ir blizgučių plaukuose. Kaip pavyzdingi mokiniai pirmąją mokyklos dieną susirinkome dar prieš mokyklai atsidarant, 7:00 buvome prie įėjimo, tačiau atsibučiuoti nespėję skubėjom į grimo kambariukais paverstus 317 ir 318 kabinetus, kur prasidėjo visa teatro magija. Šukos, segtukai, trijų rūšių plaukų želė, šepetėliai, akių šešėliai, tušas – ko tik ten nebuvo! Grimavimo grafikai ir naujai atrasti talentai, per visą kabinetą skambanti muzika ir geriausiai atrodančio personažo rinkimai (1 vietą laimėjo Faunas). Lyg pamojus fėjos krikštamotės burtų lazdele, į sceną tądien išėjo ne paprasti mokinukai, o tikrų tikriausi Licnarnijos gyviai.

Bet tai – tik scena. O kas slepiasi už jos? Ar visada sutariantis ir linksmai laiką leidžiantis kursas, ar suirzę, nevalgę bei kūrybiškai išsekę liceistai, jau spėję pasiilgti atostogų?

Deja, realybėje fėjos krikštamotės mes neturėjom, o repeticijų savaitę svilino vėluojančios vasaros karštis. Kol aktoriai kepė aktų salėje (nors trečdalis jų repeticijas dar buvo iškeitę į tikrą saulę), šokėjai lydėsi sporto salytėje. [Įterpti: padėka Grigorijui už rūpestingumą ir kondicionieriaus įjungimą su šypsena, atsiprašymas už langų neuždarymą ir elektros eikvojimą.] Mūsų gyvastį palaikė guminukai ir gulėjimas po šaltu vėjeliu su nustatytu penkių minučių laikmačiu, kuris, kaip žadintuvas, neretai pavirsdavo į pusvalandį. Bet, kaip sakoma, per kančias į žvaigždes.

Ir tikrai, tą lemtingąjį rytą pasijutome sužibėję ryškiau, nei kas nors, net mes patys, būtų iš mūsų tikėjęsis. Bene labiausiai didžiavomės pabaigos šokiu (kovos scena). Norėjome kulminacijos, kurioje gėris aiškiai nugali blogį, tačiau dėl skaudančių kelių klūpint ant kietų grindų, dėl to, kad netilpome į muziką ir dar galybės mažų ir didelių, rimtų ir hiperbolizuotų problemų, galutinis variantas, kaip jau įprasta, buvo sukurtas tik paskutinę dieną ir pavyko visai kitaip, nei įsivaizdavome savo perkaitusiose galvelėse. Kad ir kaip ten bebūtų, pasirodymo dieną išgirsti aplodismentai ir pagyrimo žodžiai ausų būgneliams skandavo tą vienintelę žinią – mums pavyko ir pavyko su trenksmu.

Tačiau atslūgus scenos baimės iššauktam adrenalinui atėjo ir supratimas, kad baigėsi ir vasara, ir tas nuostabus metas, kai visi kuoktelėję žmonės dėl žodžiais nepaaiškinamų priežasčių aukojosi, jog paruoštų dar vieną nepakartojamą renginį. Tai metas, kai licėjus tampa namais. Ne tik ta prasme, kad jame vaikštome be batų, valgome neplovę rankų, dalinamės viskuo, ir kiekvienam savaime suprantama, kad „tavo maistas lygu mano maistas“, bet ir tuo atžvilgiu, kad kiekvienas šių namų gyventojas, kad ir koks jis bebūtų, yra pasiruošęs atiduoti dalį savęs bendram tikslui.

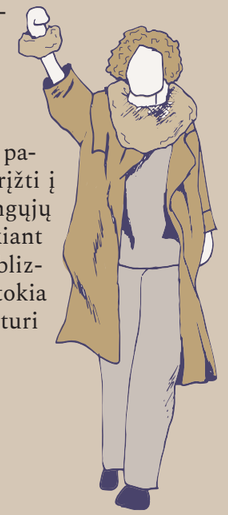

Taip po beveik trijų mėnesių planavimo ir ruošimosi pasibaigė kelionė po mūsų sukurtą Narniją ir teko grįžti į realybę. Fauno magiškas arbatinukas su ypatingųjų uogyčių arbata krepšyje, galva, kurią verkiant reikia plauti nuo plaukų lako, burna, pilna blizgučių, ir susidomėję autobuso keleiviai – tokia buvo kelionė namo. Bet ar stebuklai tikrai turi pabaigą? Dar pamatysim... (vinkt)

KRIKŠTYNOS PIRMOKO AKIMIS

Dorotėja Kravčenkaitė
Benedikta Nakvosaitė

Rugsėjo 1 diena

Šiandien pirmą kartą išvydau licėjaus baltas sienas, koridorius, vedančius klasių link, veidus, kuriuos stengiausi perskaityti, ir kur ne kur šmėžuojančius kardelių žiedus. Jaudulys kuteno visą rytą – per žavingą vaidinimą aktų salėje, ekskursiją po mokyklą, susitikimą su auklėtoja ir klasiokais. Mintyse svarsčiau: kodėl aš čia esu? Ar teisingai pasirinkau? Kaip turėčiau atrodyti ir elgtis, kad pritapčiau prie mokyklos atmosferos? Akys lakstė aplink sėdinčius klasiokus ir ieškojo glostančio, drąsinančio žvilgsnio. Grįžus namo vis dar nesuprantu, ar rytoj atsikėlus bus labiau baisu, ar džiugu, ar dėtis į kuprinę naujus sąsiuvinius ir padrožtus pieštukus. Bet prisiminus vyresnių parengtą pasirodymą bei auklėtojos dalintus saldainius, širdis šiek tiek nurimsta. O dar klasiokų prisistatymai: vieni iš jų lanko dailės mokyklą, kiti muzikos mokyklas, groja, domisi filmais, istorija, skaito knygas, sportuoja – tiek įdomių žmonių, tokių pat užsiėmusių kaip aš, susirinkusių ten pat, kaip ir aš.

Nuo rugsėjo 2 iki 22 dienos

Paskirti klasių globėjai skelbia mums (tuomet dar *nuliukams*) tokią tvarką: reikia atlikti gerą darbą bendruomenei, kad liceistai būtų laimingi. Tada laimingi ir tūzai, ir klasė gauna taškų. Įspėjo, kad rinktume kuo daugiau taškų – tai padės per krikštynas! Na, gerai, bandom! Ir ko tik nebuvo! Iš pradžių naujokėliai gamino desertus ir užkandžius, kol nusibodo ši monotonija. Tada pažvelgėme kūrybiškiau – protmūšiai, apkabinimai, masažai kiemelyje, motyvacinės žinutės... Vienu metu buvo atsiradę net kurjeriai (deja, jų paslaugos buvo prieinamos tik tūzams). Nepamiršome pasirūpinti ir gamta bei mokyklos inventoriumi, užsiėmėme valymo paslaugomis. Žinoma, mokyklos personalas taip pat neliko šešėlyje – *nuliukai* su valgyklos darbuotojais sukosi virtuvėje, o mokytojus apdovanojo nuoširdžiomis eilėmis bei popierinėmis gėlytėmis, kad niekada nenustotų žydėti... Bendruomenė buvo labai patenkinta, kiekvieną dieną galėjai tikėtis kokio nors naujo ir originalaus siurprizo, o po visų pramogų galėjai net iškeliauti namo su prizu rankoje! Taškus rinkome ne tik vykdydami gerus darbus, bet ir ieškodami valetų ir atlikdami savaitines užduotis. Valetų paieškos buvo tikra medžioklė – paskelbus paslaptingųjų asmenų aprašymą, taškų išalkę *nuliukai* koridoriuose vaikėsi nekaltus ketvirtokus. Kartais sugaudavom ne tą asmenį, bet ką padarysi, pavaikštydavom tą pertrauką nuleidę nosis ir vėl griebėmės kitų darbų. Kas dar? Tūzams paliepus, deklamavome eilėraščius, net atidarėme kalvę – gaminome skydus ir taures. Tai buvo įtemptas, bet kartu be galo intriguojantis laikotarpis kiekvienam naujokui. Azartas, noras nugalėti tiesiog pynėsi su naujomis idėjomis ir mintimis galvoje. Kiekvieną vakarą mąstėme: ką rytoj naudingo padaryti? Kaip pasitarnauti visam licėjui? Dėl tokios minčių sumaišties matėme, kad nespėjame visko įvykdyti, pasiruošti, tad išeidavo taip, jog iš trijų planuotų gerų darbų įgyvendiname tik vieną. Nieko, kita diena bus produktyvesnė. Netrūko ir pykčių dėl idėjų kopijavimo, teko tiek pasinervuoti, tiek atleisti. Nepaisant visko, šios savaitės padėjo mums suartėti, geriau pažinti vienas kitą ir išmokti dirbti kaip komanda, kurios ypatingai reikės tą lemtingąją rugsėjo 23-iąją. Likome patenkinti vieni kitais ir padarytais darbais. Ir taip praslinko tos ilgos kaip šimtmečiai dienos – lenktyniavome, bet nepamiršdavome sustoti ir pasigrožėti akimirkomis...

Krikštynų rytinė dalis

Krikštynų dienos rytą susirinkome kalnų parko estradoje. Atėjau su pačiais prasčiausiais džinsais, guminiais batais ir jaučiau, kad atrodau juokingai, bet lipdama link sutartos vietos iš karto atpažinau pirmokus – visi žirgliojo pasidabinę lietpalčiais, žygio batais. Užlipusi dairiausi klasiokų – jie sėdėjo ant laiptų vienoj krūvoj. Prisijungusi prie jų siurbčiojau arbatą iš termoso ir smalsiai stebėjau aplinką: mokytojai pasitiko su šypsena,

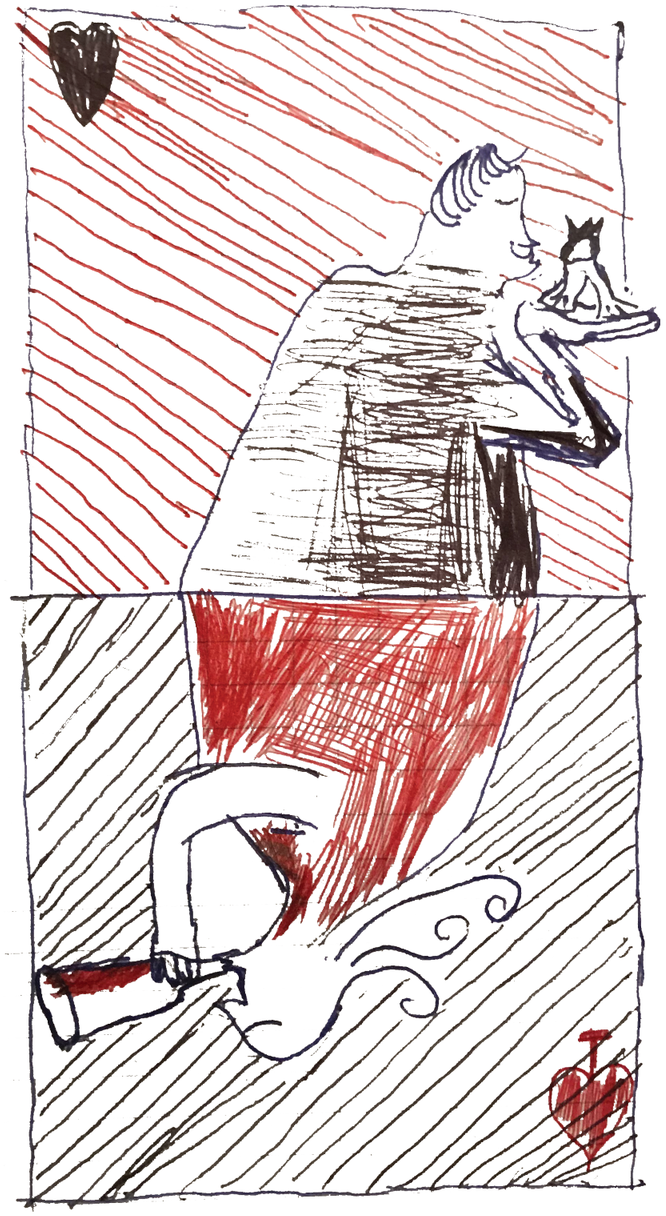

dvyliktokai garsiai tarėsi, ginčijosi ir ieškojo vieni kitų, o mes, sėdintys žiurovų vietoje, garsiai mąstėm, kas mūsų laukia. Sulaukus oficialios krikštynų pradžios, dvyliktokai per garsiakalbius liepė kiekvienai klasei pademonstruoti savo šūkį, skydą, vėliavą. Juos norom nenorom tylomis stebėdama lyginau ir vertinau kitų klasių pasiruošimą. Kiekviena klasė gavo po žemėlapį, bet jo visą dieną man neteko išvysti, nes žemėlapį pasičiupo lekiantys priekyje, be to, globėjai, lyg kokie angelai sargai, neleido nuklysti nuo teisingo tako. Tai, kas vyko toliau, susipina į vieną bendrą įspūdžių pilną potyrį. Be galo daug laiko lipom kalnais, žygiavom slidžiais takeliais. Užduočių punktuose pasitikę dvyliktokai buvo nusiteikę nevienodai – vieni geranoriškai mėtė padėsiančias užuominas, kiti buvo pavargę ir rodės, kad dar viena banda pirmokų juos varė iš proto. Iššūkių buvo visokiausių – nuo paprastučių, verčiančių prisiminti klasiokų vardus, iki sunkių, pavyzdžiui, bristi per Vilnelę. Turėjom sukurti repą apie auklėtoją, kiek vėliau ją įkūnyti trumpu vaidinimu, bendrom jėgom užnešti sklidiną vandens kibirą iki kalno viršūnės, netgi iškasti ir nuplauti bulves. Dvyliktokai uždavė loginių klausimų, teko išbandyti ištvermę atkartojant jogos pozas. Už visą triūsą jie rašė mums taškus (neaišku, kokiais kriterijais remdamiesi), tačiau bet kurį buvo įmanoma papirkti iš anksto paruoštais skanumynais. Prasilenkdami su kitais pirmokais, kurie tą dieną buvo mūsų priešininkai, iš visų jėgų skandavom mus reprezentuojantį šūkį. Praėjus pusei numatyto laiko, visi susirinko ant Stalo kalno. Ten laukė estafetės, kurias pasitikau nelabai entuziastingai, bet rungtys buvo smagios ir abejonės dingo. Turėjom neišmetę perduoti ant šaukšto gulintį kiaušinį, lėkštutę, pilną miltų. Jaudulys buvo begalinis – bijojau viską sugadinti ir nuvilti klasiokus. Daugiausiai emocijų sukėlusi užduotis buvo kortų bokšto statymas. Iš kortų kaladės turėjome pastatyti kuo aukštesnį bokštą. Tam pasitelkėm be galo daug lipnios juostos, kažkur rastas šakas ir...aukščiausią klasioką, kuris tapo bokšto pagrindu. Estafečių finalu tapo virvės traukimas. Stipriausi klasiokai pajuto rankose suspaustą virvę, kurią traukė taip stipriai, kad galūnės liko nubrozdintos. Buvau pavargusi, bet nuovargio tuo metu dar nejaučiau – jį užgožė mintys apie užduotis, gėrėjimasis lydėjusiais dvyliktokais. Didžiavausi savo klasiokais ir buvau laiminga, kad esu čia.

Krikštynų vakarinė dalis

Persirengę ir atsigaivinę po šaltu dušu, išvargę, bet pasiruošę žengti paskutinį žingsnį, atėjome į didįjį finalą. Ketvirtokai mus pasitiko muzikiniais pasirodymais, kurie visiems atėmė žadą, vyravo jauki atmosfera, o „Geltonų krantų“ melodija iki šiol skamba ausyse... Po to klasių drąsiausieji lipo ant scenos komentuoti per rytinę dalį nupieštų mokytojų portretų, o kiti besijuokdami klausėsi jų analizės. O tada... Pasitempę, nusivalę nuo drabužių dulkes ir giliai įkvėpę tris kartus, ant scenos lipome ir mes. Vienas po kito, klasė po klasės rodėme, ką pavyko sukurpti per kelias savaites. Pasirodymai buvo labai įvairūs: vaidinimai, dainos, šokiai (į kuriuos įsijungė ir patys žiūrovai)... Sužibėjo kiekviena klasė. Prisijuokę iki ašarų, supratome – atėjo lemtingas momentas, lyg koks Paskutinis Teismas. Rezultatai. Visą tą laiką stovėjome trypčiodami, dantimis kandžiodami lūpas. Kas nugalėjo? Žvelgiu į vieną klasės draugą, tada į kitą, šypsausi. Viliuosi ir tikiuosi, kad mūsų pastangos bus įvertintos. Liko dvi klasės, o pirma vieta atiteks tik vienai iš jų... Neramu, ir jautėmės lyg kokiame „Eurovizijos“ finale. Galop pergalė atiteko pirmai C klasei. Po klykimo ir laimės ašarų, mums vos spėjant susivokti, kas įvyko, tūzai viską apvertė aukštyn kojomis – pasirodo, jokių laimėtojų čia nėra, o kortos, kuriomis žaidėme, buvo tik spalvotosios UNO kortos. Jautėmės apgauti, bet supratome, jog siurprizų licėjuje visada galima tikėtis. Po visų siužeto posūkių atėjo metas priesaikai ir krikštui. Prie krūtinės prispaudėme rankas ir virpančiomis lūpomis kartojome viską, ką mums sakė ketvirtokai. Sukalbėję kilnius žodžius gavome ir švento vandens dozę, o aplaistyti tais šventais lašais jau žinojome, kad nebesame *nuliai*, tapome tikrais pirmokais – pilnaverte licėjaus dalimi. Vakare teliko juoktis ir apsikabinti. Buvo daug šypsenėlių. Trūko žodžių. Supratome, kad kartu pasieksime aukštumas, dėl kurių dirbsime ateinančius ketverius metus. Esame dėkingi ketvirtokams už jų darbą ir pastangas, tariam ačiū iš širdies gilumų. Šnai šnai, ir pradingo tos trys ypatingos rugsėjo savaitės.

KELIAS Į ŽVAIGŽDĘ IR GOOGLE SEARCH

Rytas Sakavičius

Sekmadienio vakaras. Mąstau, ar pakankamai pasiruošiau rytojaus ryto interviu. Kad ir kaip trauktų dykaduonio dalia, vis tik nusprendžiu, kad kartojimas – motina. Google *searche* suvedu „Vytis“. Pirmą paieškoje man meta herbą, o trečią – Vytį Jurkonį. Būti ant Google paieškos pjedestalo yra retas ir didis pasiekimas.

Prisėdęs rašyti šiuos žodžius, pamąsčiau: „O ką apie Vytį mano Bing ir Microsoft Edge?“ Juos, kas be ko, naudojau tik edukaciniais tikslais, tačiau abu nenuvylė, rodydami licėjaus alumną pirma. Žinau, jog aptardamas tai, keliu pavydo scenas visų neįtartinų liceistų galvose. Argi ne kiekvieno licėjininko svajonė – būti ant Google paieškos pjedestalo?

Taip, būtent dėl šito ir *tik dėl šito* fakto nusprendžiau pakalbėti su Vyčiu Jurkoniu, politologu, Freedom House Vilniaus skyriaus vadovu, TSPMI dėstytoju ir svarbiausia – licėjaus auklėtiniu. Kaip žurnalistai nori sužinot „stebuklingą ingredientą gauti šimtuką“, taip aš norėjau sužinoti paslaptį, kaip jis tapo visų paieškų algoritmų favoritu.

Mano pirma teorija – Vytis siekė to tikslingai, o pirmasis žingsnis buvo gauti Užsienio reikalų ministerijos aukščiausią apdovanojimą „Lietuvos diplomatijos žvaigždė“. 2018 metais tai jam pavyko. Tiesa, Vytis nesutiko su mano teorija, o jo žodžiai, redaguoti trumpumo ir aiškumo dėlei, čia ir toliau pažymėti kursyvu:

Iš tikrųjų niekada negalvojau būti diplomatijos žvaigžde. Taip tiesiog atsitiko. Tiesa, turbūt dar licėjaus suole, 9, 10 klasėje žinojau, kad stosiu į TSPMI. Ir pamenu, kai tuometinė fizikos mokytoja Aleksienė man sakė: „Vyti, čia reikia labai gerų rezultatų, kad įstotum...“

Pala, mes prie apdovanojimo istorijos dar sugrįšim, tačiau fizikos dėmuo šioje istorijoje taip pat įdomus.

Buvo pokalbis licėjaus koridoriuje, ant palangės su mokytoja. Mano stipriosios pusės visada buvo istorija, geografija, kalbos. Galų gale mokytoja pasisodino mane pasikalbėti. Nežinau, buvo 5 ar 6 balai... Atrodė, kad lyg ir geras vaikas, tik labai nesiseka – mokytoja galvojo, kad man turbūt nesiseka visur, ne tiktai fizikoje.

Vis tik, ji nebuvo vienintelė abejojanti mokytoja.

Aš visada žinojau, kad esu labiau socialinių mokslų atstovas ir dėl to licėjus buvo toks... Kai kurie mokytojai svarstė, ar tai geras, tinkamas pasirinkimas. Visgi manau, kad pasirinkimas buvo teisingas.<...>

Pasirinkimas buvo tiek teisingas, kad glaudžius santykius su licėjumi Vytis palaiko iki šios dienos.

Licėjus man artimas daugeliu aspektų. Mokiausi ne tik aš, bet ir mano brolis, sesuo, tad praktiškai vien tarp mūsų trijų yra 7 kartos. Yra tam tikri mokytojai, kaip istorijos mokytojas Sindaravičius, kuris nuolat kviečia į Politologų klubus pakalbėti, buvo ir mokytojos, kviečiančios į Mokytojų dienas. Tad tasai „pulsas“ kaip buvo, taip ir liko.

Nepaisant šilto santykio su muzika, Vytis pasirinko tarptautinius santykius ir jau čia matėsi jo ateitis – pilietinė visuomenė.

Taip susidėliojo, kad aš dar 4 kurse pradėjau dirbti TSPMI. Tai buvo netipiška, nes studentų, bent jau bakalauro, dirbti nepriimdavo. Organizuodamas renginius aš labai greitai įsiliejau į kolektyvą, tad padėjo ir licėjaus patirtis. Kartu antrame kurse su bičiuliais ir vienu iš licėjaus alumnu Andriumi Grikieniu įkūrėme studentų korporaciją RePublica, kas irgi labai pastūmėjo TSPMI studentų gyvenimą ir bendruomenę į aukštesnį kokybės lygmenį. Netgi studijų metu TSPMI viskas daugiau ėjo per bendruomeninę liniją, pilietinę visuomenę – kažkokio aiškaus karjeros plano nebuvo.

Stojimas į TSPMI ir korporacijos RePublica įkūrimas suveikė lyg domino kauliukai.

Berods Jonas Survila, būtent tas, kuris irgi studijavo politikos mokslus, mane išsivedė iš TSPMI pastato, sakydamas: „mes dabar turime tokią iniciatyvinę grupę – norime burti licėjaus alumnus. Kadangi tu kūrei korporaciją RePublica, turi daug patirties toje srityje, ateik ir prisijunk.“ Ir aš prisi-

jungiau, Jonas Survila kažkuriam etape dingo, o aš taip ir likau.

Licėjaus alumni tapo viena iš Vyčio gyvenimo sudedamųjų dalių, puikiai įsikomponavusių į vyraujantį bendruomeniškumo leitmotyvą.

Mano patirtis su korporacija RePublica parodė, kad be bendrystės jausmo, be noro kažką nuveikti kartu ir be motyvacijos labai sunku. Organizacijos, jeigu jos yra vedinos kitų tikslų, karjeros ar eilutės reziumė, dažniausiai išsikvepia. Į jas ateina žmonės, kuriems rūpi ne tiek bendruomenė, kiek jų vardas ar kažkoks pasirodymas – tai tiesiog nėra tvaru. Dėl to labai svarbu, kad bendruomenė būtų maksimaliai „horizontali“ – nebūtų jokių „kas čia didelis viršininkas“, „kas čia prezidentas, direktorius“ ar panašiai. Mano nuomone, licėjus ir yra būtent tokia bendruomenė – „horizontalioji“ (bent jau aš ją taip atsimenu, gal idealizuoju). Visi koncertai, renginiai buvo didžiąja dalimi paremti iniciatyva, ne kažkokių mokytojų planu ar vadovavimu.

Bendruomenė jį lydėjo ir licėjuje, ir TSPMI, ir po to. Ir net, drįstu teigti, prisidėjo prie „Lietuvos diplomatijos žvaigždės“ apdovanojimo!

Neketinau būti diplomatijos žvaigžde, bet galų gale taip jau gavosi, kad dirbdamas TSPMI, po to su kolegomis įkūręs Rytų Europos studijų centrą ir dabar jau dirbdamas Žmogaus teisių organizacijoje Freedom House, nejučia pradėjau užsiimti vadinamaja pilietine diplomatija. Dirbu su pilietine visuomene, tiltų tiesimu tarp regiono ir ne tik regiono valstybių. Aš tvirtai tikiu pilietine visuomene. Dėl motyvacijos, dėl gausybės kontaktų, pasitikėjimo vieni kitais kartais ji gali padaryti daugiau negu atskiri diplomatai ar netgi valstybės pareigūnai.

Skirias ne tik darbų kiekybė, bet ir kokybė. Pilietinės veiklos grožis – grįžtamasis ryšys, *padėka žmonių, kuriems tu padėjai. Aš tą labai gerai galiu palyginti su savo kolegomis Vašingtone, kurie dirba ir pildo įvairias lenteles, mato skaičius, statistiką. Jiems tai tiesiog skaičiai, bet mums už už kiekvieno skaičiaus yra kažkieno asmeninė istorija – tai dviašmenis kardas. Viena vertus, susiduri su visom problemomis čia ir dabar. Kita vertus, kai padedi žmogui, išsyk jaučiama padėka. Matai, kad darai pokytį kažkieno gyvenime. Tai suteikia visai kitą prasmę. Ir dabar, retrospektyviai vertinant, nežinau, ar keisčiau savo pasirinkimus. Turbūt buvo kažkoks vidinis jausmas, kad reikia eiti šia kryptimi – nepasukti ar tai į privatų, ar valstybės tarnautojų sektorių. Dabar, kaip niekada anksčiau, jaučiu tą pilietinės visuomenės galią ir visi šie apdovanojimai, kuriuos jūs minėjote, yra tiktai tam tikri nedideli ženklai, rodikliai, įrodantys, kad pasirinkimas buvo teisingas.*

Nors dažnai norime lygiuotis į kažką pasiekusius ar nuolat matomus žiniasklaidoje, pamirštame, jog aplinka yra daugiaspalvė – *kalbame ne vien tik apie teisininkus, politologus, ekonomistus, verslininkus, IT specialistus, bet ir apie menininkus, mokytojus ir sportininkus. Šia įvairove dar vis nemokame iki galo pasidžiaugti, visos jos pamatyti. Dėl to net ir licėjaus alumnuose aš, sąskrydžių metu, stengdavausi suorganizuoti „protesto licėjų“ – parodyti žmones, kurie dėl kažkokių priežasčių buvo išmesti ar išėjo iš licėjaus.*

Viena įdomiausių ir labiausiai alumnui šypseną keliančių istorijų – Vyčio auklėtojo Kęstučio Subačiaus incidentas.

Sovietmečiu jis buvo išmestas iš savo mokyklos dėl to, jog disidentavo, o dabar į tą pačią mokyklą grįžo kaip direktorius. Iš licėjaus jis taip pat buvo išmestas, tik dėl kitų priežasčių – Kęstutis mus užstodavo. Mūsų klasė buvo, sakysime, itin tvirtą nuomonę turinti, o tai ne visada patikdavo licėjaus vadovybei...

Pats Vytis irgi nebuvo lengviausias mokinys – *pamenu nutikimą su A. Sindaravičiumi, dėl kurio jaučiausi itin neteisingai. Dvyliktoje klasėje, prieš pat egzaminus, mokytojas man įrašė blogesnį pažymį, kuris nulėmė mano vidurkį – vietoje 10 – 9. O aš stoju į TSPMI, reikia būti su aukščiausiais balais... Jam pažymį įrašius aš mečiau knygas ant stalo ir demonstratyviai išėjau iš klasės – vos ne su ašaromis akyse. Vėliau, kai galų gale paskutinis įstojau į nemokamą vietą per papildomąjį priėmimą, nuėjau atsiprašyti, nes buvau neteisus.*

Kalbant apie TSPMI, Vytis šiandien ne tik buvęs Vilniaus Universiteto alumnas, licėjininkas bei politologas praktikoje, tačiau ir dėstytojas savo Alma Mater TSPMI. Todėl kas geriau, jei ne jis, galėtų patarti ateities studentams?

Neseniai savo derybų meno studentams sakiau: kartais būna, kad savo pasirinkimuose (renkantis dėstytoją ar net universitetą) suklysti, tačiau labai svarbu būti čia ir dabar, išnaudoti duotąjį momentą maksimaliai, nepriklausomai nuo to, kur tu esi. Kartais gali nepasisekti su vienu ar kitu dėstytoju – tuomet skaityk knygas, užduok klausimus, maksimaliai pasinaudok auditorijos, draugų, kolegų, kurie yra čia, kompetencijomis. Aš manau, kad kartais labai susiauriname savo matymą dėl vieno tikslo ir neįžvelgiame kitų pasirinkimų, kitų galimybių. [Reikia] būti labai plačiai atsimerkus, stengtis išnaudoti kiekvieną minutę, galimybę per tą žmogiškąjį ryšį. Nes universitetas nėra vien tik mokymosi vieta – tai yra gyvenimas.

Turbūt galiu pripažinti, kad veikiausiai Vytis nekūrė plano tapti pirmu arba antru numeriu paieškos algoritmuose, tačiau atvirkščiai – „plaukė pasroviui“. Nepaisant to, mano tikslas pasiektas ir receptas gautas – gal ne toks paprastas, kaip tikėtasi, ir su daug improvizacijos, tačiau ir šimtukams gauti nėra Trijų žingsnių programos. Nepaisant to, žiniasklaida toliau jos ieško. Belieka palinkėti sėkmės licėjininkams pasinaudoti Vyčio patarimais, o žiniasklaidai ir abiturientams – rasti „stebuklingą ingredientą“ gauti šimtuką?

Jei kuprinėje lietuvių k. sąsiuvinio nematyti...

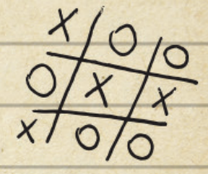

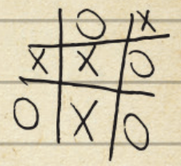

Vieta pavaišių meno galerijoms, namų darbams
ar šiaip eiliniams išmislams.

ĮPRASTAS LICĖJAUS MOKINIO TREČIADIENIS

Agota Aleknaitė
Saulė Augulytė

Tipinis liceistas atsikelia maždaug 6:15, pažadintas vieno ir vienintelio žadintuvo sąskambio – na, gerai, retkarčiais prireikia ir dviejų. Prisiminęs Pitagoro teoremą, apmąstęs Reilio dėsnį, galbūt netgi papildęs sapnų dienoraštį, jis keliasi, bet nepabunda. Vis dar viena koja būdamas sapnų karalystėje, jis atidaro spintos duris, pripildo termosą kavos arba arbatos, susigūžia nuo ištrūkusio iš šaldytuvo šaltuko...

Net ir snausdamas, tipinis liceistas nepamiršta išsivalyti dantų. Stebeilija į savo atvaizdą veidrodyje – kas tai, daržovė, mineralas?

Tipinis liceistas – tikras kosmopolitas, o labiausiai jis palaiko bendradarbiavimą tarp jo ir jo tėvų, kai ateina laikas skubėti į mokyklą. Neprabudęs liceistas, vežamas savo modernia karieta pro snaudžiantį miestą, prasilenkia su automobilių vairuotojais, pučiančiais į ūsą begaliniuose kamščiuose, kerta vieną tiltą ir suskaičiuoja bent pustuzinį raudonų mašinų. O ką, negi pusiau miegantis skaičiuosi, kiek Petriukas gali nusipirkti pieštukų už 33 kapeikas?

Vis dėlto, kartais tipiniam liceistui tenka pačiam tingiu žingsniu traukti į autobuso stotelę, o jei fortūna nelydi, tenka ir pabėgėti ristele.

Pasiekęs mokyklą liceistas prisimerkia, nes pamato didžiules ryškiai šviečiančias raides, skelbiančias, kad jau darbo metas. Tačiau liceistas nepabunda, jo neprižadina ir skambutis į pirmą pamoką – juk tokio nėra. Mūsų tipinis liceistas pabunda tik tuomet, kai jam ant stalo patiesiamas matematikos kontrolinis – visus miegus išbaido šalto prakaito dušas.

Po matematikos tipinio liceisto laukia fizika arba chemija, arba Kristijonas Donelaitis, mojuodamas „Metais“, tad miegą galima pamiršti visam laikui. Bet svarbiausia, kad padirbėjus iš peties ar bent jau protingai pasėdėjus suole ir pasvajojus (apie Niutono dėsnius ir elektromagnetines bangas, tad nieko romantiško), galima džiaugtis apsireiškusiu keturiasdešimties minučių trukmės stebuklu – pietų pertrauka.

Tipinis liceistas valgo valgykloje, nebijodamas nei ilgų eilių, nei didelių kainų, tačiau kartais – gal kai būna langų, gal kai už lango šventės – nusprendžia pasilepinti ir nueina į Lidl arba Maximos parduotuves ko nors užkrimsti.

Kai nebegroja pilvas, liceistas nesiklauso muzikos, nes, cituoju: „Viskas blogiau skamba mokykloj.“ Nebent tada, kai FM Kiemelis paleidžia dainą, kurios prašė kelias savaites. Arba Slipknot per savarankiškas matematikos pamokas.

Tipinis liceistas bėga iš kūno kultūros pamokų, nes, visgi, bėgti iš pamokų yra smagu, o bėgdamas iš kūno kultūros susilauki mažiausiai pasėkmių. Ir negalima sakyti, kad tas bėgimas nėra kilnus aktas, nes tipinis liceistas kiekvieną dieną grįžęs iš mokyklos vedžioja savo šunį.

Ką gi tipinis liceistas veikia laisvalaikiu? Ogi užsiima visokių tipų sportu, pavyzdžiui, paplūdimio tinkliniu; ir išlieja susikaupusią energiją užsiimdamas kovos menais; ir lanko teatrą bei gitaros pamokas ir dar dainavimą, siuvimą ir, žinoma, matematikos olimpiadinį būrelį, ir dar... ir dar... ir dar...

Likusią tipinio liceisto dieną suėda namų darbai, socialiniai tinklai, prokrastinacija. Ir kontempliacija: o ką gi aš darau su savo gyvenimu?

Tipinis liceistas prieš miegą rašo lietuvių kalbos namų darbų tekstus, pabaigia ilgai atidėliotas kūrybines užduotis. Tada užgesina žvakę, ir, laikrodžiui sumušus pusę dvylikos (o gal vis dėlto geriau nežiūrėti į laikrodį), keliauja į miego pasaulį...

VINGIAIS IR KALNAIS, MOKSLO ŽENGT TAKAIS

AISTĖ AMBRASĖ

Ugnė Bagdonaitė

Jei žmogaus gyvenimas būtų prilyginimas patiekalui, tikriausiai bene kiekvienas būtų margas ir kontrastuojančių skonių. Čia susideda šaukštas mokyklos, šlakelis kvapnių veiklų, žiupsnelis šviežios sėkmės, viskas užpilta samčiu šeimos, draugų bei pažįstamų. XV kartos liceistės Aistės Ambrasės gyvenimo patiekalas dar būtų praturtintas netikėtais studijų posūkiais, sportu, psichologiniais iššūkiais, šeima – tikras balansas tarp sūraus, kartaus ir saldaus.

Ingredientai:

Vienas Vilniaus licėjus. Šimtadieniai, krikštynos, madų šou, licėjiški juokeliai, pertraukos prie mokyklos radijo ar teatro būrelis – tokie prisiminimai aplanko Aistę pagalvojus apie mokyklą. Aistė neslepia, kad prisiminti licėjų progų yra – ji vis dar palaiko ryšius su keliais mokykloje sutiktais draugais, o ir šeimą sukūrė su savo buvusiu klasioku.

Spalvingas aukštasis išsilavinimas. Pradėjusi nuo politikos mokslų bakalauro, Aistė toliau žengė vingiuotu akademiniu keliu. Magistrui ji pasirinko filosofijos studijas Edinburgo universitete. Nors mokykloje ir pirmojoje universiteto pakopoje sekėsi gerai, Edinburge teko keisti požiūrį į mokymąsi. Bene svarbiausia iš mokslo rūmų atsinešta Aistės žinia – nesėkmės yra būtinos sėkmei. Pradėjus filosofijos mokslus iškilo pirmieji iššūkiai – rašymo reikalavimai visiškai kitokie, nei įprasta Lietuvoje. Ryžto vedama Aistė kreipėsi į savo profesorius su klausimais: *„Kodėl mano įvertinimai buvo prastesni, nei tikėjausi? Ką dariau ne taip ir ko galėčiau iš to išmokti?“* Sulaukus patarimų bei palaikymo, kitą pusmetį studentei sekėsi žymiai geriau. Po etikos magistro, kurio metu gilinosi į kolektyvinės moralinės atsakomybės normatyvinius pagrindus, Aistė konferencijoje sutiko savo būsimą doktorantūros vadovę Birgit Derntl. Jos praktinis užsiėmimas – psichologijos ir neuromokslų derinys, nagrinėjantis neurobiologinius motyvacijos pagrindus – buvo kertinis akmuo, pasėjęs Aistės mintyse daug idėjų galimiems tyrimams moralės srityje. Pradėjus neuromokslų doktorantūrą prasidėjo ir išlyginamosios studijos, į kurias Aistė nėrė be jokių biologijos žinių. Iššūkius įveikti bei toliau neuromokslo takais žengti padėjo ne tik kolegos universitete, bet ir draugai, gyvenimo partneris, psichoterapeutės bei meditacijos.

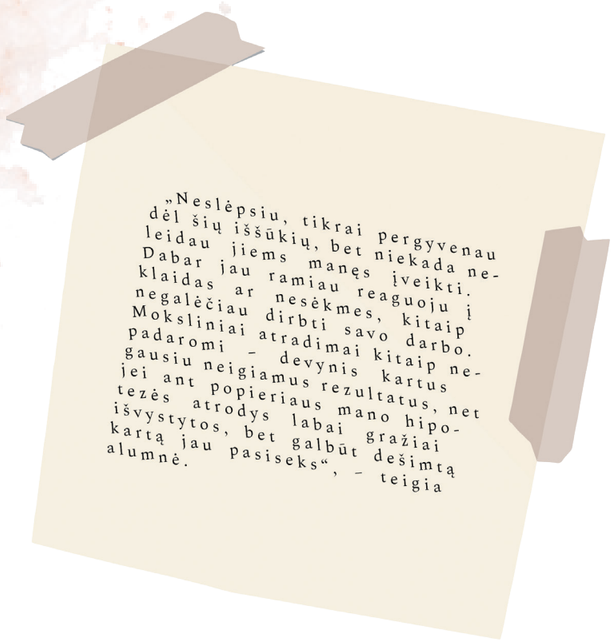

Šiek tiek fizinės veiklos. Žygiavimas, bėgimas, pilatesas bei laipiojimas – mėgstamiausios Aistės sporto rūšys. Paklausta, kaip mokslus ir šeimą spėja suderinti su sportu, ji atsakė, kad skyrus laiko sportui... laikas taupomas. Kad ir trumpas prasibėgimas padeda darbus atlikti efektyviau bei generuoti naujas idėjas. *„Kartais dėl sporto tikrai lieka kas nors iki galo nepadaryta, bet dar nė karto dėl to neatsitiko nieko blogo. O džiaugsmo pajudėjus – marios!“* Sportas taip pat yra ir vieta, kur galima treniruoti ne tik kūną, bet ir dvasią. Kovoti su aukščio baime lipant į 20-30 metrų aukščio sieną, prisitaikyti prie uolos struktūros ir apskaičiuoti kitą žingsnį – tikras iššūkis! O juk ir gėlės aukštikalnėse atkakliai žydi.

Šlakelis saviugdos. Kartais pasijuntame tarsi įtraukti vėjo sūkurio – begaliniai namų darbai, jokio laiko sportui bei dėmesio savo emocinei būklei... Būtent su tokia žinia Aistė žengė į suaugusiųjų gyvenimą po mokyklos. Nenuostabu, kad toliau laikantis šių nerealių standartų, prieš 10 metų susidūrė su nerimu ir depresija. Ir ji tokia ne viena – apklausos rodo, kad kas trečias doktorantas susiduria su psichologiniais sunkumais (dažniausiai depresija), o pandemija skaičius tik padidino [1, 2]. Pagrindinės priežastys – baimė klysti, susikoncentravimas į pasiekimus ir kitų lūkesčius, o ne savo poreikius, bei ilgos darbo valandos (o juk bene kiekvienas liceistas būtent tai ir patiria...). *„Labai norėtųsi, kad moksleiviai, atpažinę save mano pasakojime, kreiptųsi pagalbos – į draugus, tėvus ar specialistus“* – tokį palinkėjimą alumnė siunčia mokiniams. Tačiau galbūt yra būdų pasijusti laisvesniems? Pasak Aistės, reiktų įsiklausyti į savo – niekieno kito – poreikius ir mokslus derinti su džiuginančiomis veiklomis bei fizine veikla.

Šaukštas hobių. Maisto ruošimas bei laikas virtuvėje yra dar viena veikla, kuri Aistei atneša daug džiaugsmo ir padeda nuraminti mintis po intensyvių darbų. 2016 m. pašnekovė kartu su Vaida Kurpiene bei Martynu Praškevičiumi išleido sveikos gyvensenos knygą „Balansas“, o savo receptų idėjomis dalinasi ir internetiniame bloge *maziaucukraus.lt* – visi kviečiami apsilankyti!

Skanaus!

Daugiau receptų ieškokite:
http://www.maziaucukraus.lt/

Mokslinės informacijos šaltiniai:
[1] https://www.nature.com/articles/d41586-021-01751-z#ref-CR1
[2] https://foundation.cactusglobal.com/mental-health-survey/cactus-mental-health-survey-report-2020.pdf

AR ŽEMĖS MARSIEČIAI YRA ATEIVIAI?

Beatričė Daulenskytė

– Mama, aš marsietis!
– Tikrai?
– Taip, žiūrėk, liežuvis jau mėlynuoja, – su pasididžiavimu rodo sūnus, ką tik burnon įmetęs savo vitaminų dozę.

O kas, jei išties būtų galima tapti marsiečiu? Kaip atrodytum? Ar žmonės pastebėtų? Gal geriau likti šios planetos būtybėmis – pažįstamom, lenkiančiom viena kitą gatvėje, mokykloje, namuose... O gal marsiečiai moka apsimesti mūsų planetos gyventojais? Tada nežinia, kas pasisveikino, mostelėjo ar apkabino.

Tapimas marsiečiu, atklydusiu į žemę, – unikalumo išsiliejimas į širdį, plaučius ir protą. Kūnas tampa prisiminimais, išbūtais ir ne tik, ar naktimis, kurios mėnulio atspindžiu glosto deimantinį skruostą, sukantį šviesą į naują, nematytą, dar neištyrinėtą veidą. Smegenys koduoja analizę: siluetas – neatpažintas, šypsena – nematyta, akys – suteptos druskos kristalais, susidariusiais iš naujų elementų, rankos – ištįsusios ir nuo laiko apsamanojusios siūlais, bandančiais apvyti laibą kaklą. Išvada – tikriausiai ateivis.

Ar kambaryje gali sėdėti ateivis arba svetimas žmogus? Užsimerki, skaičiuoji iki keturių, septynių, aštuonių, iškvėpi. Vis dar čia. Kur palikai, ten ir sėdi. Įrėmintame stikle, kuriame krenta snaigės, o nuo šalčio pamėlusiam siluetui rankos dreba, akys verčiasi ir ranka daužia į stiklą. Sudiegia. Su kiekvienu dūžiu jauties taip, lyg širdį kas bandytų iš krūtinkaulio išlaisvinti. Pavargai, atsistojai ir nuėjai, paėmei knygą į rankas, prirašei kelis puslapius tekstų ir matematikos formulių, nupiešei keletą eskizų, sukūrei penkis šokius ir penkias dainas, dar spėjai iškelti dvidešimt filosofinių klausimų... Nebedaužė, nebevirpėjo ausų būgneliai nuo garsiai pulsuojančios širdies, kalančios į retai racionaliai mąstančias smegenis, kol vėl nežvilgtelėjai.

Už veidrodžio stiklo krito snaigės, o neatpažintas atvykėlis nuo agresyvaus tuksenimo suraižytais pirštais blaškėsi toje paslaptingoje, anapus egzistuojančią šalį primenančioje karalystėje – kažkur matyta. Sukryžiavai kojas, prisėdai ir pradėjai stebėti vykstantį spektaklį. Staiga pajutai, kad tave lyg pūga užpuolė – suvirpėjai, todėl nuėjai pasiimti mėgstamiausio apkloto. Apsigobei, pakėlei akis ir išvydai, kad būtybės žvilgsnis alsuoja viltimi. Atvykėlio gyvybė pradėjo busti – spalvos pigmentacija ryškėjo, išdaužyto stiklo rėžiai nyko, pūga slopo ir užliejo abipusė ramybė.

1... 2... 3...

Baigta! Jau sukosi tuščia tam vakarui skirta smegenų juosta. Padėkojai, sulaukei aplodismentų ir supratai, kad sėdi ant pačio žemiškiausio parko suolelio, o ausis glosto rami melodija. Prisiminei? Buvai? Išgyvenai? Įsivaizdavai? Buvai. Buvai savo Marso ateivis už 79 milijonų kilometrų neuronų ir jausmų, kai monotonišką žmogaus standartą pavertei Žemės anomalija.

SENŲJŲ RENGINIŲ ATGARSIAI

Išgirdusi, kad šio „Andų“ leidinio tema – žmonės, sugalvojau paklausinėti ne mokinių, o mokytojų, kokie liceistų poelgiai jiems labiausiai įstrigo per jų metus licėjuje. Visi jie pradėjo pasakoti apie licėjaus renginius ir juose regėtas neįtikėtinas mokinių idėjas. Šie prisiminimai tik dar kartą įrodo, kad liceisto *kūrybiškumui* ribų nėra – tereikia ryžto ir atkaklumo idėjoms įgyvendinti.

Tikiuosi, kad šie prisiminimai sužadins ir tavo vaizduotę, suteiks įkvėpimo ir paskatins toliau klausinėti mokytojų apie „senojo licėjaus“ istorijas, nes, kaip yra pasakęs Čarlzas Dikensas: „Nėra prasmės prisiminti praeitį, jei ji neturi įtakos dabarčiai.“

Krikštynos

- Krikštynų tema – cirkas. Mokiniai sugalvoja į licėjų atvesti asilą bei šuniukų. Koncertuoja žonglierius su ugnimi.

Paskutinis skambutis

- Vidiniame kiemelyje ganosi pegasas – mokinių atvestas arklys, prie kurio pririšti sparnai.
- Už aktų salės lango sudega medūza.
- Mokytojai veda paskutinę pamoką ant stogo.

Muzikinės dėžutės

(anksčiau vadinosi Jazz Pictures)

- Mokinys aktų salėje įrengia fontaną.

Madų šou

- Licėjaus madų tendencijas demonstruoja ne tik mokiniai, bet ir mokytojai.

Šimtadienis

- Fojė įrengta romėniška pirtis. Galima gauti masažą.
- Trečiame aukšte, netoli mokytojų kambario, mokiniai pripila smėlio ir įrengia pliažą.
- Aukciono didysis prizas – žiguliukas. Įveikiami sunkumai ir kliūtys jį gabenant į vidinį kiemelį.
- Mokinys šieno kupetoje randa adatą.

Ūla Drobnytė

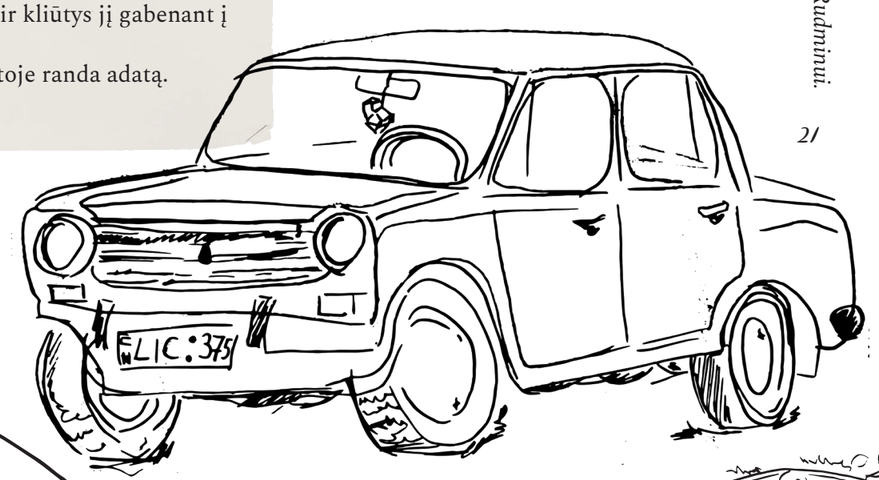

Už pasidalintus prisiminimus dėkoju Ričardui Jankauskui, Rasai Žemaitaitienei, Eugenijui Rudmininui.

TAROT CARD-READER
TIBIS
tukanas (ramphastos)
Čekutė.
Jūs esate vieninteliai ir nepakartojami!
BEE WHO YOU ARE
HELLO
SNAKE!

LICĖJAUS SPINTA

Sveikas, liceiste!

Su tavimi sveikinasi Licėjaus Spinta – mados skyrelis, kuriame bus nagrinėjamos licėjuje pastebimos mados tendencijos ir skiriamas dėmesys savo stilių puoselėjantiems liceistams.

Kiek kartų koridoriuje pastebėjai žmogų, atrodantį tiesiog pritrenkiančiai, galbūt dėl ryškaus gėlėto sijono arba dėl gigantiško švarkelio su petukais, tačiau niekaip neišdrįsai prieiti ir pasakyti „žiauriai gerai atrodai“? Nieko tokio, yra buvę ir mums. Tačiau kitą kartą pabandyk – taip šį nuostabų įvaizdį dar labiau patobulinsi, papuošdamas jį plačia šypsena. Juk šių koridoriaus ikonų stilius nesusiformavo savaime. Tai – ilgų metų eksperimentavimo, savęs paieškų rezultatas. Kaip kempinės madistai ilgus metus gerte gerdavo draugų, tėvų, kai kurių, tikrai ne visų, alesiaus aukų Vilniaus gatvėje, tų žavingų nepažįstamųjų kavinukėse ir lokalių Pinterest'o žvaigždučių geriausius stiliaus momentus ir visa tai transformavo į KAŽKĄ savito. Tikriausiai pirmieji to „KAŽKO“ etapai toli gražu nebuvo sėkmingi, galbūt dabar jų savininkams kelia juoką, tačiau viskam yra pradžia. Tad, liceiste, nenustok dairytis, semtis įkvėpimo ir nebijok paeksperimentuoti. Juk stilius – neapribotas jokių taisyklių

Ta proga, kad stilius – savotiškas chameleonas, norėtume trumpai apžvelgti šio rudens svarbiausias mados tendencijas. Kviečiame susipažinti bei galbūt atrasti tai, ko dar niekada nebandėte!

MIJA - IV D

Paprasta, subtilu, elegantiška, bet ir romantiška, unikalu. Derindama staple clothing elementus with a twist, Mija moka sukurti tokį darnų įvaizdį, kad kiekviena detalė, atrodo, jai labiau tinkančios vietos atrasti negalėtų.

„Mano įkvėpimo šaltinis yra panelės iš Pinterest'o. Taip pat žaviuosi Chloe Sevigny ir Enya Umanzor.“

„Man svarbu subalansuoti komfortą su stiliumi.“
– Mija

JOANA - IV D

Nors neretai mokyklos koridoriuose sutinkama su klasikiniu bleizeriu, jos aprangoje matome ir daug funky motyvų – ryškių spalvų, unikalių kirpimų. Dažnai sutinkama ir su akiniais nuo saulės, net kai saulė slepiasi...

„Ėjau į humaną, žiūrėjau, kas įdomu“
– Joana

RYTAS – IV C

Mokinys, kurį koridoriuje dažniausiai išvysite dėvintį tiesaus kirpimo juodus džinsus, kelnes (ar įvairiaspalvį, ryškų sijoną), o viršuje – delikačiai prie jo marškinių priderintą margą kaklaraištį bei švarką.

„Savo stilių atradau per vienos draugės padrąsinimą ir kitos patyčias.“
„Sijonas – svarbiausia geros aprangos detalė.“
„Juodą spalvą savo spintoje randu dažniausiai, nes tinka visoms aprangoms, patogu šarvojimui.“ – Rytas

EGLĖ – IV A

Beveik kiekvieną kartą, kai išvystate raudoną kuprinę, raudonus marškinius ar megztinį, galima lažintis, jog matote Eglę, ketvirtojo kurso boružėlę! Ji mėgsta derinti tarpusavyje raudoną bei juodą spalvas, taip ryškiai išsiskirdama iš aplinkinių!

„Raudona – mano mėgstamiausia spalva. (Ir ačiū Dievui už tai... kaip reikėtų gyvent, jei nekęsčiau vienintelės spalvos, kuri, mano įsitikinimu, man bent kiek tinka!)“ – Eglė

GUSTĖ – IV C

Ji nebijo ryškių monochrominių įvaizdžių bei prie savo aprangos geba priderinti net akių makiažą! Kiekvienas bent kartą matęs Gustę licėjaus koridoriuose tikriausiai galėtų pripažinti, kad ši mergina spalvingiausias žmogus licėjuje.

„Tiktok'o maksimalistinio stiliaus mados influencer'iai yra mano stiliaus inspiracija. Taip pat, [mano] močiutė atidavė savo rūbų ir dėl to supratau, kokios aprangos detalės patinka labiau, kurios mažiau.“ – Gustė

TITAS – IV D

Eidami licėjaus koridoriais, karts nuo karto vis užmatysite ryškų rožinį lagaminą... Kas gi jo savininkas? Ogi Titas! Kai kuriems, dėl dažnai dėvimų plačių kelnių, odinio ar kostiuminio švarko bei galybės įvairių raštuotų marškinių, jis net galėtų priminti filmo veikėją iš praeito šimtmečio.

„Labiausiai mano stilių įkvepia čiūvai iš 70-ųjų.“
„Mane gerai rengtis privertė mano mergina Joana“
„Mano nuomone, svarbiausia geros aprangos detalė – sluoksniai. Daug tekstūrų, derančių tarpusavyje, sukuria darnų, tačiau įvairialypį bendrą paveikslą.“ – Titas

ALEKSANDRAS – I D

AIVA - III A

Aiva – paslaptingoji tamsiosios akademijos (ang. dark academia) stiliaus atstovė, kurią neretai išvysite su tobulu akių pravedimu bei gotikos stiliaus elementais!

„Mane labiausiai įkvepia žmonės iš aplinkos, mano kursio kai ir kelios ketvirtokės savo nerealiu stiliumi, kuriuo iki šiol žaviuosi. Taip pat ir pažįstamų paskatos išbandyti mane traukiančius dalykus.“ – Aiva

„Svarbiausia aprangos detalė – geri aksesuarai. Žiedai, apyrankės, pakabukai, auskarai: kuo ekstravagantiškiau, tuo geriau.“ – Aiva

Aleksandras, ar kitaip koridoriuose girdimas kaip Sasha, nauja šmėkla licėjaus sienose – pirmokas... Ir visgi, šmėkla spalvinga – jis nebijo nei ryškaus žalio bleizerio (pats sakė, kad impersonavo šreką (ne)tyčia), nei sijonų ;)

„Kažkada vidurnaktį užsinorėjau raudonų velvetinių kelnių ir po apsilankymo Vintede dabar jų turiu tris poras. zvng“
– Aleksandras

Šiurpnakčio tematika

Kadangi visai neseniai pasaulis ūžė šiurpnakčio (ang. Halloween) nuotaikomis, siūlome pasižavėti ir mūsų įkvėptųjų licėjininkų interpretacijomis. Mūsų manymu, labiausiai dominavę gotikos elementai yra, žinoma, juoda spalva, varstomi korsetai, tamsus, dūminis akių makiažas arba akių pravedimas, nėriniai bei ilgi sijonai!

GODA - II A

„Įprastai taip ir rengiuosi (kai netingiu.) Mano kostiumo esmė buvo makiažas, o apranga jį tik papildė.“

„Įkvėpimo savo aprangai semiuosi iš Pinterest'o ir įvairių stilių: ouji, gothic lolita, victorian goth ir vampire goth. Savo stilių atradau naršydama socialiniuose tinkluose, taip pat daug įtakos daro animaciniai filmukai ir filmai apie vampyrus.“ – Goda

Godos auskarai

Dorotėjos kapsinas

JURGITA – IV B

„Raganos/burtininkai turbūt yra mano mėgstamiausios fantastinės būtybės ir jie taip pat labai tinka Helovinui, todėl ir nusprendžiau taip apsirengti.“
„Kartais idėjų, kaip rengtis, gaunu iš veikėjų vaizdo žaidimuose arba anime.“

„Visada įsisegu bent vieną plaukų segtuką, dažnai ir daugiau. Manau, jei jie gerai suderinti su apranga, labai patobulina visą išvaizdą.“
– Dorotėja

„Prieš kurį laiką radau pirkti tą raudoną palaidinę, kuri labai priminė vampyrus, tada ir nusprendžiau būtent taip apsirengti Helovinui.“

„Svarbiausia yra užtikrintumas – jei pats gerai jautiesi ir manai, kad gerai atrodai, tas pasitikėjimas savimi dažniausiai ir bus ta detalė, kurios reikia, kad bet koks stilius tau tiktų.“ – Jurgita

DOROTĖJA – II A

Ir visgi, mūsų dailieji liceistai, paklausti, kur apsiperka dažniausiai, Humaną bei Vintedą nurodė kaip pagrindinius stiliaus šaltinius. Taigi, mielas skaitytojau, trauk paskutiniuosius dienpinigius iš palto kišenių, pridėk biudžeto išklotinėje dar vieną skiltį „pinigai rūbams“ ir lėk į artimiausią padėvėtų drabužių parduotuvę ieškoti savo naujojo „aš“! Na, o jei pinigų leisti nenori, pasinaudok Gustės patarimu bei skubėk pas močiutę (mamą, tėtį, sesę ar dėdę) bei pasikuisk jų spintoje – tikime, kad bent vienas šeimos narys gūdžiais 90-aisiais buvo vadinamas roko žvaigžde, dėvėjo juodą oversized stiliaus švarką, platėjančius džinsus bei klausėsi šviežiai išleisto albumo Nevermind per senelio magnetolą. O gal tavo močiutė 70-aisiais buvo dažna diskotekų lankytoja bei slepia dryžuotą ilgo kaklo palaidinę, ryškias levandų spalvos pėdkelnes bei džinsinį kombinezoną? Renkis, eksperimentuok, derink su jau turimais drabužiais, užsidėk porą žiedų, sekis plaukų segtuką ir rodyk!

Galiausiai, kas ten žino, gal ir TAVO naujoji, akį traukianti apranga atsidurs KITAME ANDŲ NUMERYJE?

Karina Katinaitė ir Emilija Norvaišaitė

LICĖJAUS HOROSKOPAI

Kviečiame ne tik paskaityti, ką jums pranašauja ateitis, bet ir sužinoti, kokio mokytojo zodiako ženklas sutampa su jūsų!

Aušra • Milaknytė
Morta • Račiūnaitė
Saulė • Augulytė
Ugnė • Grybauskaitė

Avinas (Kovo 21 – Balandžio 19)
∗Eglė Tauraitė∗

Laukia ramus laikotarpis – jeigu darbo terminas ne rytoj, nieko daryti nereikia. Svarbu atsipalaiduoti, pailsėti, nepersitempti. Meilės reikaluose gali nesisekti (kaip visada), bet kai pasiseks, tai pasiseks gerai. Patartina rizikuoti, pavyzdžiui, namų darbus daryti ryte. Taip pat rekomenduojama miegoti, taip stiprinant nervų sistemą.

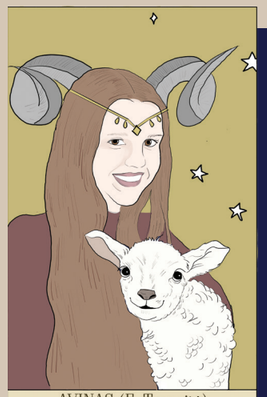
AVINAS (E. Tauraitė)

Jautis (Balandžio 20 - Gegužės 20)
∗Žydronė Siniuvienė∗

Užsispyrimas Jums padės pasiekti savo užsibrėžtų tikslų. Neįtikėtinai svarbu turėti tvirtą nuomonę, tačiau nepamiršti klausyti kitų, priimti kritiką. Šis metų laikas gali atnešti finansinį žydėjimą, todėl patariame turėti pinigų medį savo kambaryje. Negatyvias mintis atbaidyti padės užsiėmimas (ne)mėgstama veikla.

JAUTIS (Ž. Siniuvienė)

Dvyniai (Gegužės 21 - Birželio 20)
∗Saulius Jurkevičius∗

Ar tėvelio pokštai – Jūsų antras vardas? Darbams reikėtų teikti pirmenybę, o miegas palauks. Šis sakinys gali šokiruoti... tačiau savo nuomonę kartais galima pasilikti sau. Socialinis gyvenimas sužydės – pasipildys draugų ratas, o seniai nutrūkę ryšiai gali vėl atsinaujinti. Prisiminkite: „Vienintelis dalykas, kurio turime bijoti, yra pati baimė.“

DVYNIAI (S. Jurkevičius)

Vėžys (Birželio 21 – Liepos 22)
∗Darius Šimkus∗

Rytojus Jums šypsosi, žadėdamas tvirtą pagrindą po kojomis! Drąsiai pasitikite gąsdinančius iššūkius ir nebeatidėliokite sunkių sprendimų – Jums tikrai pavyks! Vis dėlto, venkite finansinių pokyčių ir atidžiai stebėkite kainas valgykloje. Išnaudokite šį laiką ieškodami naujų pomėgių ir gabumų, juk jau seniai svarstėte apie programavimo būrelį, tiesa?

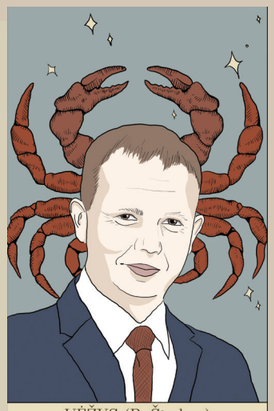
VĖŽYS (D. Šimkus)

Liūtas (Liepos 23 – Rugpjūčio 22)
∗Rimvydas Markeliūnas∗

Jūsų laukia kūrybinio polėkio persmelkta ateitis, jei iki šiol atrodė, kad Jūsų menininko siela giliai snaudžia kažkur kamputy, tai patikėkite: šiuo laikotarpiu ji tikrai prabus. Tad nešvaistykite savo talento ir griebkitės kūrybinių užduočių bei meninių projektų – Jus lydės sėkmė! Taip pat nepabijokite šiuo laikotarpiu išsiskirti iš kitų, mėgaukitės prabanga ir puošnumu, sužibėkite kaip Baroko ponai ir damos – Jūs esate to verti! Tik būkite itin atsargūs ir atidūs santykiuose su mylimaisiais, nes galite netyčia padaryti klaidų.

LIŪTAS (R. Markeliūnas)

Mergelė (Rugpjūčio 23 – Rugsėjo 22)
∗Vida Pasausienė∗

Ateinančius mėnesius Jums šypsosis laimė – valgyklos eilėje teks laukti neilgai, o ir rūbinėje rasite puikią vietą paltui pasikabinti (už prognozės neatitikimus aiškiaregės neatsako). Tačiau dėl nuovargio suprastės Jūsų atmintis, taigi, jei koks žodžių testas ne už kalnų, – pats laikas pradėti mokytis, nes lengva tikrai nebus.

MERGELĖ (V. Pasausienė)

Svarstyklės (Rugsėjo 23 – Spalio 22)
∗Rolandas Čiapas∗

Jums nestinga pasitikėjimo savimi, o aplinkiniai jaučiasi saugūs Jūsų kompanijoje. Kol kas visose srityse didesnių pokyčių nematyti, vadinasi, pasiekėte visokeriopą stabilumą. Jei norite jį išlaikyti, turite apmąstyti savo veiksmus prieš juos atlikdami, kad vėliau nesigailėtumėte. Svarbu rūpintis savo sveikata ir planuoti finansus. Jei meilėje nesiseka – nesijaudinkite, ji Jus susiras, kai tam ateis laikas. Dabar ypač tinkamas metas planuoti savaitgalio kelionę (su griliu ir draugais, bet ne su draugais, skrundančiais ant grilio) arba pradėti skaityti naują knygą (patikusias mintis rekomenduojame užsirašyti).

SVARSTYKLĖS (R. Čiapas)

Skorpionas (Spalio 23 – Lapkričio 21)
∗Linas Ulevičius∗

Šiuo metu esate neramios būsenos, prastai miegate, turbūt dažnai vėluojate į pamokas. Stenkitės kuo daugiau įsitraukti į bendruomenės veiklas ir nedrįskite to atidėlioti, nes labai tikėtina, kad nepažįstate daugiau nei trečdalio savo kursiokų, tarp kurių galimai slepiasi ir Jūsų sielos draugas(-ė). Buvimas jaukioje ir pozityvioje aplinkoje padės lengviau susitvarkyti su Jus kamuojančiomis problemomis, kurioms išblėsus, Jūsų lauks labai pozityvus laikotarpis. Ypač finansų srityje. O jei labai pasiseks – ir meilėje. Patarimas: daugiau šypsokitės ir nebijokite išsiskirti iš aplinkos.

SKORPIONAS (L. Ulevičius)

Šaulys (Lapkričio 22 – Gruodžio 21)
∗Ričardas Jankauskas∗

Jūs – tas žmogus, kuris savo aplinkoje sukuria pakilią atmosferą net ir niūriausią rudens dieną. Tačiau dabar privalote skirti laiko sau – išeikite į miestą, išgerkite kavos ir atsipalaiduokite klausydamiesi Mocarto ar Bethoveno sonatų (ar kitų kūrinių, nes muzikos klausymo atsiskaitymas galimai ne už kalnų). Jei jaučiate, kad Jums trūksta meilės ir šilumos – turime puikių žinių, nes artimiausiu laikotarpiu ir šilumos, ir meilės sulauksite tiek, kad užteks tikrai ilgam. Tai padėka Jums už geros energijos sklaidą ištisus metus.

ŠAULYS (R. Jankauskas)

Ožiaragis (Gruodžio 22 – Sausio 19)
∗Iveta Nadzeikienė∗

Kitaip nei įprastai, ateinančiu laikotarpiu darbų Jūs neatidėliosite ir viską atliksite laiku. Kadangi Jums būdingas užsispyrimas ir ambicingumas – su problemomis susitvarkysite itin lengvai. Tačiau būkite atsargūs dėl savo stipraus charakterio tipo – ateinančiu metu Jūsų ragai gali dar labiau paaštrėti, tad rekomenduojama rytus pradėti raminančiais saulės pasveikinimais. Taip pat nepamirškite aktyvaus gyvenimo būdo, papildomas pasivaikščiojimas visada bus naudingas ir kūnui, ir sielai.

OŽIARAGIS (I. Nadzeikienė)

Vandenis (Sausio 20 – Vasario 18)
∗Vida Lisauskienė∗

Nors oras už lango darosi vis atšiauresnis, Jūsų širdyje liepsnos šiluma! Dalinkitės ja su visais aplinkiniais, nesijaudinkite, jei atsidursite dėmesio centre, išnaudokite šią progą naujų pažinčių ir ryšių paieškai, nes tikimybė tarp naujų draugysčių atrasti ir tą vienintelį ar vienintelę yra nemaža. Atsipalaiduokite, skirkite laiko sau ir savo sveikatai, palikite daug pastangų reikalaujančius darbus nuošaly (dar spėsite juos atlikti) bei venkite reikšmingų sprendimų, nes šiuo laikotarpiu galite lengvai juose suklysti.

VANDENIS (V. Lisauskienė)

Žuvys (Vasario 19 – Kovo 20)
∗Ernestas Šidlauskas∗

Ateinantis laikotarpis Jums atplukdys daug emocijų. Žadama ir meilės, ir linksmų akimirkų, tačiau būsimieji mėnesiai gali atnešti ir kiek nerimo bei streso. Kad šios emocijų bangos Jūsų nenuskandintų, išliekite jausmus kūrybiškai – geriausias būdas, savaime aišku, rašyti haiku.

ŽUVYS (E. Šidlauskas)

SKELBIMAI

Gaminame telefonų dėklus su Jūsų norimu paveikslėliu. Šiuo metu turime tik iPhone X bei iPhone 11 Pro Max modeliams. Išsiparduodame. Kaina – suderinama ;)

IG – @hilo_shop_,
tel nr. 862063164

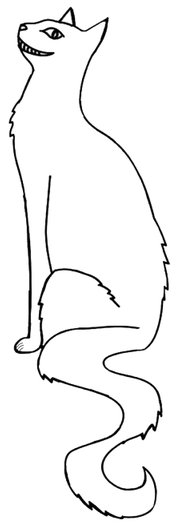

Dalinu patarimus (tik iš patirties), buriu taro kortomis (savamokslė, 69 kartos tarologė), suteikiu emocinį palaikymą, valau čiakras, suteikiu teigiamos ir neigiamos (jeigu reikia arba jeigu Jūs man nepatikote) karmos. Liceistams visos paslaugos nemokamos, o kažkokiu būdu šitą skelbimą atradusiems kitų mokyklų mokiniams ir alumnams kaina 1€/minutė, galima derėtis (bet galima ir nesiderėti). Parašykit (tik ne atostogų metu ir ne sekmadieniais) (Dievas gi septintąją dieną irgi ilsėjosi), jeigu domina.

Instagram
vargo.vakariene
Snapchat
vargo_vakariene
El. paštas
ieva.kazl2007@gmail.com

a: -forizmai, -nekdotai a: -forizmai, -nekdotai a: -forizmai, -nekdotai a: -forizmai, -nekdotai a: -forizmai, -nekdotai

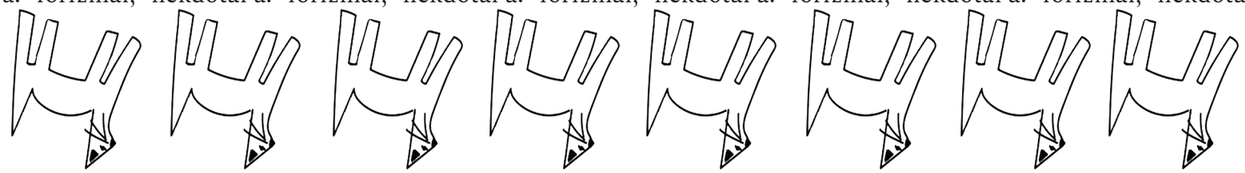

a: -forizmai, -nekdotai a: -forizmai, -nekdotai a: -forizmai, -nekdotai a: -forizmai, -nekdotai a: -forizmai, -nekdotai

Viršūnes pasiekti žirafos kaklo neužtenka – reikia sparnų...

Medis ir žmogus panašūs: abu siekia šviesos.

Kas fizikams labiausiai patinka per sporto rungtynes?
Banga.

– Pasakyk man, Onute, kurie dantys atsiranda paskutiniai.
– Auksiniai, ponas mokytojau.

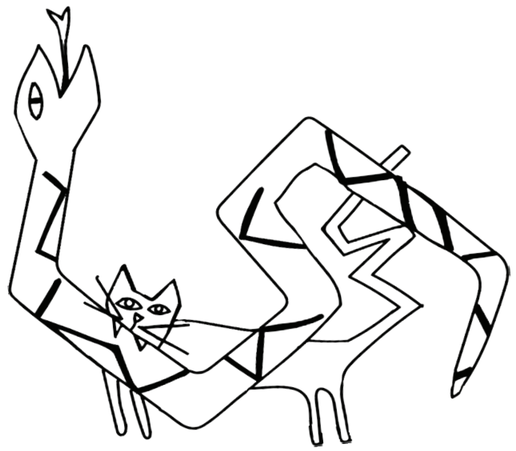

Redaktorės
Agota Aleknaitė
Austėja Morkūnaitė
Ieva Mikučionytė

Korektorė
Agota Aleknaitė

Maketuotojai
Vytenis Razmus
Justina Morkūnaitė
Viltė Sapožnikovaitė
Kamilė Stravinskaitė
Lukrecija Matulevičiūtė
Ieva Mikučionytė

Iliustratoriai
Elija Juodikytė
Gabija Gailiūnaitė
Rugilė Sinkevičiūtė
Goda Keizerytė
Emilija Aglinskaitė
Dorotėja Valickaitė
Vytautė Vyšniauskytė
Karina Katinaitė
Emilija Norvašaitė
Viltė Sapožnikovaitė
Austėja Morkūnaitė
Agota Aleknaitė

Dėkojame
Sauliui Jurkevičiui
Jolitai Milaknienei
Vidmantui Nakvosui

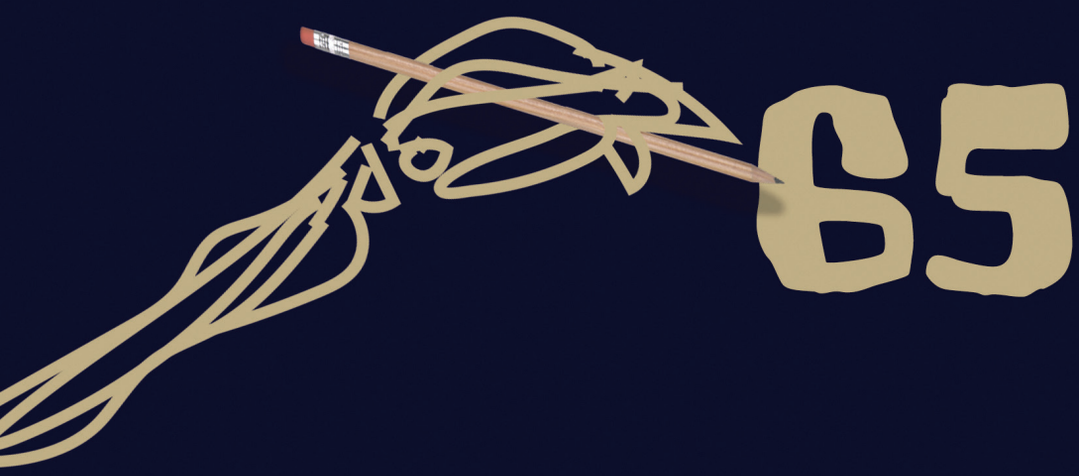

ANDAI2022

Neapibrėžto laiko periodinis leidinys, 32 puslapiai (29.7x42.0 cm) / Periodisks izdevums uz nenoteiktu laiku, 32 lpp (29.7x42.0) / Tähtajatu perioodiline väljaanne, 32 lk (29.7x42.0)
Nemokamas kokybės laiškas el. paštu / Bezmaksas kvalitatīvs e-pasts pa pastu / Tasuta kvaliteetne e-kiri postiga: andai@licejus.lt